

Ensageride m'atencionar e de pensar au Jiròni, a la jornada, ais oras que m'aviàn menat aquí, mai era tròp present e tocadís que l'idea atrobese vam, alentida, e anava a la descisa long d'aquest còs jagut que sentiàu, a cha pauc, per cada batecòr, mai agolopat dei tébei flaçadas de l'endormir.

Quora amorcèt lo lume la negror neguèt son estre vesedor, levat la traça de la cara coma un galís de bauç a negranuech.

Sabiáu que teniáu d'encar viva la sola poncha rediera de l'esvelh, e lo sieu cadabràs qu'impausava au mieu son enlordin de pega e som escapava ai refoleris de la volontat e preniá sa vida pròpria, d'aiga e d'aubre, sa vida pròpria, d'aiga e d'aubre, sa vida de clar estadís. Per ieu son alenada...

Aviáu delembrat la febre...

Eri ben ieu qu'a costat d'eu m'aconsomissiau e d'a passets e a de reng anaviam long lo camin dau dormir cuélher sei flors de gelibre ?